

Karel Funk

MEDITACE NA STROMY

Bylo dáno už mnoho návodů, kterak čerpat energii ze stromů, jak si stoupnout, jak při tom držet ruce, jak to či ono... Asi nejcennějším přístupem je láska k přírodě, ke stromu, touha dát mu něco ze sebe, třeba "jen" díky za jeho krásu nebo prostou existenci - a pak se nám odmění až nečekaně. Uvedme jeden konkrétní příklad neskonale líbezné komunikace s vílou, obývající jeden kaštan v nejmenších lázničkách na světě – Skalka. Zavnímala ji tam při jedné své procházce parkem v červenci 1999 paní M. H. Víla byla radostná, že se může projevit, a šťastná, že je jí posílána láska.

V malých lázničkách u Prostějova je malý ale půvabný park s alejí kaštanů. A protože vím, že stromy jsou dárci zdraví pro unaveného člověka, hlavně pro jeho duši, chodívala jsem k nim pro posilu. Na kraji stromořadí stojí mohutný kaštan a tak jsem ho jednou s důvěrou k jeho síle obejmula a tiše poprosila, může-li mi předat trochu léčivé energie. Kochala jsem se jeho krásou a mohutností. On mi ale dal něco, na co v životě nezapomenu. Jak jsem byla soustředěna v lásce k jeho duši, bylo mi najednou dovoleno nahlédnout do jeho vnitřního světa. Vnitřek kmenu byl celý ze zlatavého světla a pak jsem se pomalu dívala stále výš, až nahoru do jeho rozložené koruny. Tu jsem spatřila vílu, odpočívající ve větvích. Okouzleně jsem na ni hleděla a při tom jsem jí říkala ta nejkrásnější slova, která mně skoro sama přicházela na mysl. Byla tak půvabná, jakoby setkaná ze zlatisté mlhy. Její kouzlo bylo nesmírné. Zlaté vlasy spadaly jí na ramena a její zářící oči na mne najednou něžně hleděly. A pak mi nečekaně darovala ten nejkrásnější úsměv - byl nejen vizuální, ale i emoční.

Čím déle jsem na ni hleděla, tím byla moje slova nadšenější a láskyplnější, až se víla rozhodla, že se podívá ke mně dolů. A tak v okamžiku byla celá její краса přímo přede mnou. Nádherné oči se na mne dívaly, veliké a zlaté jako hvězdy. Viděla jsem dlouhé řasy nenapodobitelné krásy a její úsměv, to bylo kouzlo samo. Jaká slova jsem jí říkala, to už si dnes nepamatuji, to člověk ví právě v okamžiku, kdy je zasažen Krásou a tato Krása pozvedá jeho duši do nadmyslových sfér. Duše pak vidí tajemný svět, který je lidem skryt. Jaká škoda, že lidé z této tajemné nádhery nic nevidí, že jejich duše jsou zavřené a mrtvé pro toto tajemství přírody, která jsou všude kolem nás.

Duše stromu se na mne dívala a něžně se usmívala. Pak se pomalu vznesla zpět do koruny až nahoru a tam ulehla mezi zlatozelené stíny listoví. Něžnými slovy jsem se s ní rozloučila a v tu chvíli jsem věděla, že se nevidíme naposled. Druhý den se mi zdálo, jakoby už na mne čekala a po úsměvném pozdravu byla u mne dole. A pak ji ovládla vlna radosti a ona vylétla vzhůru do koruny a opět dolů ke mně a zase nahoru. Tak jezdila radostně asi desetkrát. Doslova jsem se opájela její Krásou, radostí a ladností jejích pohybů.

Pak jedné noci byla bouřka a vítr ohýbal stromy v parku. Ráno se vyjasnilo a tak jsem šla ke "svému" kaštanu. Víla odpočívala nahoře ve větvích a zdála se být unavená po té bouři. Měla zavřené oči, hlava spočívala v listoví. Zlaté vlasy tvořily zářivý rámeček její krásy. Promluvila jsem na ni tiše a snažila se jí říci ta nejkrásnější slova, která mne napadla, abych zase uviděla její úsměv a zahnala její únavu, která ji viditelně zmáhala. Chvíli se zdálo, že spí, ale pak otevřela oči a něžný úsměv ozářil její tvářinku. Dívala se na mne a já jí posílala svůj pozdrav a lásku, kterou jsem k ní cítila. I když byla unavená a vyčerpaná po bouři a vichru, musela cítit, že slova, která k ní posílám, jsou opravdová a láskyplná a tak i přes zavřené oči zůstal na její krásné tvářince něžný úsměv. Přála jsem jí, aby jí "spánek" posílil

a slunce zahřálo její něžnou bytost. Dodnes na ni vzpomínám a vždy když si vzpomenu, posílám jí lásku.

Na několik dní ustaly Martě H. i bolesti kolen. Teprve později si uvědomila, že se na tyto potíže předepisuje i mazání z kaštanů, tedy zpětně pochopila i určitou léčebnou spojitost s touto příhodou. Podstatně smutnější byl náš dávný zážitek s borovicemi-piniemi na jedné chorvatské pláži. Tyto asi velmi staré stromy jsou už mnoho let obklopeny prostředím, které je pro ně nové a tísnivé: bujarý pokřik rozjařeného davu, samolibě u moře rozbředlé duše i těla a jejich sirnaté astrální výpary, hluk agresivní ne-hudby, vytí vodních skútrů z jedné strany a pozemních z druhé, obetonování kořenů... Všiml jsem si, že tyto bezmocné stromy, kterým lidé připravují dusivé prostředí, jsou naplněny smutkem a tísní. Zatímco většina jiných stromů může sílu dávat, tyto ji naopak potřebují, a velmi mnoho. A tak jsme je denně objímali, ať už hmotně nebo jen z blízkosti auricky. Od jedné velmi rozbolavělé pinie, kterou M. H. déle objímala, zachytila při odchodu toužebnou otázku: - Přijdeš ještě? Stromu se uleví, může-li informaci o své bolesti předat člověku, který k němu láskyplně přistoupí. Takto trvale pláčou třeba i bytosti stromů u nás, které člověk brutálním zásahem ořezal tak, že z kmene trčí jen krátké pahýly větví. Příští rok na jiné přímořské dovolené, kdy jsme na výběr obydlí neměli moc šťastnou ruku (přelidnění, nečistota, hluk aj.) mi byla zevní útěchou přítomnost velké borovice, která skláněla svou největší větev jakoby v ochraně či touze po pospolitosti až k našemu stále otevřenému balkonu v prvním patře. Úhel větve a její přívětivé rozprostření připomínaly zaštiťující a vztahující gesto. Za teplých večerů na balkoně poskytovala milou společnost, i mne ráno vítala do nového dne. Věděl jsem, že o mně ví. I to stačí ke spokojenosti na dovolené. Z okolních lidí, které jsme potkávali, mi byl nejpříjemnější místní zanedbaný psík, který byl občas ochoten si se mnou hrát, a tato borovice. Že by se skupinová duše borovice takto odvděčovala za pozornost věnovanou borovicím v předcházejícím létě? Raději ale nefantazírujme, je to dnes v esoterice příliš v módě.

Stromy skýtají mnohé možnosti zajímavých pozorování či zkušeností. Když mi například přátelé z Jeseníku vyprávěli, jak hezky si "rozumějí" s javorem, který roste asi sedm metrů od jejich domovního vchodu, šel jsem se s ním taky "skamarádit" a říct mu, že ho mám taky rád. Již mezi domovními dveřmi jsem pocítil velmi blažený a laskavý výšleh od stromu, na vzdálenost mnohem větší než kam sahá jeho koruna. To nebývá obvyklé. Když jsem ale popošel kousek podél domu, stále skoro ve stejné vzdálenosti od stromu, už jsem ho necítil. Pobíháním sem a zase zpátky (užaslým babičkám na lavičce jsem se asi nejevil mentálně v pořádku) jsem si ověřil, že strom je na mne "hodný" jen směrem k domovním dveřím, jinak o mně "neví". Když jsem to přátelům říkal, dostalo se mi jednoduchého objasnění: sedávají o letních večerech právě mezi dveřmi a s javorem si odtud emočně "povídají", spíše laskají. Buď je tedy "naučený" vnímat kontakt tímto směrem silněji, nebo je jeho energetické pole sem již trvale protaženo. Jistěže nejsou tyto spíše "srdeční příhody" nijak zvláště zaznamenáníhodné, uvádím je spíše pro inspiraci či ukázkou, že i my obyčejní, kteří máme do jasnozřivých "Pogačníků" daleko, můžeme mít rádi přírodní emocionální úroveň a ona nám pak dá o sobě sama vědět. Chtivost či zvědavost nevede k výsledku - tak jako ani v jiných duchovních oblastech.

Bereme-li stromy jen spotřebitelsky jako „dojnu kravičku“ na pránu, moc toho nezískáme. Současně s objímáním stromu s láskou, kde se naše aury promísí a my se snad i „dobijeme“, se lze v jejich blízkosti i prosycovat jejich "životní zkušeností", která může být větší životní posilou a inspirací, než chtivé odsávání jejich energie. Při ztišení vedle stromu, zejména staršího, lze vnímat jeho mlčenlivé ale tím silnější ponoření do vlastního trpělivého bytí, které po desetiletí či staletí odolává letním žárům i mrazivým vichřicím, tiše a majestátně, stále stejně, den za dnem, rok za rokem. Kolik opory pro naše osudové labyrinty

a zvraty lze čerpat třeba jen z tiché rozmluvy se stromem, který obsahuje koncentrovanou energii svého staticky i stoicky přestálého času pohrom, veder i mrazů. Zdá se též, jakoby stromy v odlehlých končinách setrvaly ve svém zasněném stavu uzavřeněji samy v sobě, než stromy v blízkosti lidí, které do sebe dají snáze "nahlédnout".

Podobnost duší rostlin či stromů s národní povahou není jen metaforou básníků. Vzhled a povaha, ba i energie zachytitelná v blízkosti stromu má mnoho příbuzného s povahou určitého národa. Je to tak fantastické? Spíše jednoduché: tak jako zvířata, i rostliny mají svou skupinovou duši, která "sídlí" v duchovních úrovních. Jednotlivé zemské rostliny jsou jejími hmotnými buňkami, tvořícími dohromady její početné fyzické tělo. I jednotlivé národy mají ve vysokých oblastech svou národní duši - je na hierarchické úrovni archandělů. Duchovní bytosti různých hierarchických řádů a různých úkolů nevolí své symboly náhodně. Tvůrci rostlin, takzvaní duchové moudrosti, do nich vkládají různá mysteria. A odtud se podívejme na některé souvislosti konkrétněji.

Kdo se potřebuje víc „prosrdečnit“, třeba k vyrovnání namáhavého racionálního či technického zaměstnání, může se učit vnímat vliv lípy jako obohacující. Jak? Lze se k tomu připravit třeba těmito úvahami. Zatímco v počátcích Slovanství byl národním stromem dub, s upevňováním křesťanství byl vystřídán lípou. Skupinová duše lípy, dlící v duchovních světech, bývala od počátků křesťanských dob u nás silněji ve spojitosti s naší národní duší. Odpovídá více naší povaze. V čem? Její dřevo je měkké a poddajné jako slovanská duše. Nechává se snadno opracovat, proto se z něho často vyřezává. Kolik je tu podobností! Tak jako Slované svou srdečností a pohostinností oblažují lidská nitra, i lípa voní do dálky vstříc poutníkovi a zve k odpočinku na cestě. Její měkkost však může souviset i se slovanskou pragmatickou změkčilostí. Lípa jakoby sama radostně ožívala vděčným bzukotem včel, kterým může pohostinně rozdávat ze svého bohatství. Pro včely je pramenem obživy. Pro Slované by jednou mělo být medovou slastí rozdávat světu vše, co mají cenného. Květ lípy je používán i k vyvolání potu, kterým se rozpouštějí a vyplavují nečisté látky, čímž se tělo čistí. Lipový květ léčí i kašel, tedy sevření a ztuhlost v oblasti krčního lotosu, lotosu bezprostředního vyjádření a seberealizace.

Citlivější jedinec, který by si potřeboval posílit racionální či ukázněující stránku své povahy, může si posedět a zameditovat u dubu. Je to germánský národní strom, má dřevo velmi tvrdé. Zatímco lípa přívětivě šumí ve větru a zve k posezení a nadýchání vůně, dub se "tváří" pro nás spíše netečně, jako by se bez nás obešel. Souznění s ním nalezneme spíše ve vážnosti a kázni. Pak nás inspiruje. Jeho tvrdé dřevo není přístupné vyřezávání podle momentální chuti. Vyřezávání vyžaduje větší rozmyslnost, kázeň, dlouhodobý plán a větší vytrvalost. Dub je též vynikajícím stavebním materiálem, který se sice těžko opracuje, ale pak je trvanlivý a spolehlivý. Proto se z něho staví mosty. I germánské kvality vycházejí z dlouhého zrání a jsou, tak jako dubové dřevo, pevným základem do chrámu duchovního člověka. Dubové dřevo vydává v kamnech trvalý stejnoměrný žár. Jeho pevnost však může značit i mentální zatvrdlost, neústupnost a agresivitu germánských bojovníků. Není náhodné, že dub je signován Marsem, tedy i národy této kulturní oblasti mají příznačné marsické rysy. Lípa koreluje pravděpodobně s vlivy Slunce a Venuše.

Zatímco charakteristickou vlastností Slovanů je bezprostřední vyjevování toho, co cítí, je u Germánů typickým rysem písemný záznam. Germánská kultura přinesla lidstvu vynález knihtisku, který umožnil šíření vzdělání, kultury, filosofie i osvěty. Na dubu se tvoří duběnky, které vznikají na listu po bodnutí mouchy. Duběnka i plod dubu obsahuje tanin, který dlouho sloužil k výrobě inkoustu, tedy k šíření vzdělání, kultury a myšlenek vůbec. Charakterem Germánů na převládající rozum, intelekt. Takto lze vystopovat souvislost germánského stromu dubu se záznamem a šířením myšlenek. Tato změna, související s

knihtiskem, byla pro lidstvo po mnoho staletí téměř revoluční a souvisela s hlavním úkolem germánské kultury, výcvikem vědomé stránky duše.

Inspirativní pro ty, kteří si touží uchovat čistotu a svěžest i za tvrdých osudových zvrátů, nemocí či nesnází, může být bříza. Je ruským národním stromem. V její povaze lze spatřit mnohé rysy ruské duše v jejím ideálním pratyptu. Kolik ruských básníků tento strom opěvovalo. V poezii bývá přirovnávána k mladičké dívce, dosud plně neprobuzené. Energie, kterou lze pociťovat v blízkosti tohoto stromu, je subtilnější, nesmělejší i záhadnější než například u jehličnanů nebo dubu. Je to jediný bílý strom - jeho běl jako by poukazovala k často esoterně zmiňovanému cíli plného očistění a velké budoucnosti ruského národa, až přeměnění veškeré národní zátížení, aby z něho vzešla plná nevinnost duchovního člověka. K tomu poukazuje i vysoká odolnost vůči mrazům a vichřicím: To, co prožil ruský národ (a nejen v souvislosti s mrazy - viz Napoleon, Hitler, gulagy atd.) by asi jiný národ zlomilo. Její větvičky jsou mimořádně elastické a ve vichrech se nelámou, ale poddajně ohýbají, aby i po dlouhotrvajících větrech opět zaujaly svou polohu. To může souviset jak s dolní úrovní povahového spektra (charakterová ohebnost a bezpáteřnost), tak na pozitivním pólu s tím, že pružnost a dynamika orgánů a údů je umožňována působením duchovní lásky - je projevem duchovní mládí. Větry a bouře jsou celosvětově zapříčiňovány hlavně lidskými vášněmi, mráz zase ledovým sobectvím. To vše vydrží bříza bez újmy. Roste houževnatě i v silně kontaminovaných půdách, znehodnocených jedy civilizace. I z řádění zla, které ruským územím prošlo a ještě projde, vzroste opět nezdolná běl nevinnosti. I člověk, který se povznesl k duchovnímu životu, je odolný proti nepřízni vnějších vlivů a přitom si umí zachovat svou běl duše. Míza koluje v bříze v mnohem mocnějších výtryscích než v jiných stromech. Tak v člověku, který projasnil a pročistil své éterické (povahové) tělo, koluje síla duchovní nesmrtnosti, která obnovuje a chrání jeho organismus a rozpouští jeho ztvrdliny. Proto se z břízy připravoval i březový elixír, který osvěžuje i fyzické tělo a rozpouští ztvrdliny, související s kornatěním tepen, revmatismem a dnou. Možná rychlý růst a odolnost, možná i bezděčně vytušení určitého ženského mateřského principu (který je zřetelný i v ruské duši) vedlo v minulosti lesníky, aby nechávali na pasekách břízu, která chránila malé stromky před žářem i před suchem, a proto ji nazývali matkou paseky.

Že vám nějak ta meditace nejde? Slyšíte, co vám říká staletá lípa spolu s dalšími zástupci bohaté rostlinné říše? Naslouchejte:

„Byli jsme tu i tu budeme, až ty tu nebudeš. Naším úkolem je jen být. Bez honby, bez stresu, jen pevně v zemi být. Nejdeme proti proudu nebo rychleji, než je nutné, stačí, když plníme úkol zde stát. I ty máš své úkoly, ale nechtěj ztratit sebe, plout s proudem je přec tak snadné. Příroda se postará, co kdy ti má dát. Obdržíš tolik krásy, kolik jí v nás objevíš. Dáváme a i od tebe můžeme dostávat, když pohledem vyšeš k nám dík, že jsme a že tvé oko i mysl jsou potěšeny. Jsme tu pro sebe navzájem, vy pro nás i my pro vás, jako i vy lidé jste se narodili, aby jste si ukázali, že stojí za to být. Zbytečnou honbou za pomíjivým zapomínáš na sebe sama i své kořeny a žádná vnější krása s požitky nenahradí to nejcennější, dar bytí a lásky k sobě, druhým a i k nám.“

Z nevydané knihy: Průvodce zdravím od dětství k dědství (ba ještě dál)